

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

ΣΠΙΝΟΜΕΛΑ ΤΗΣ ΤΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ
Ο ΜΠΑΜΠΑΣ
ΕΚΒΑΙΝΕΙΤΑΙ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Αλήθεια; ρώτησε ο Γιάννης.
—Μά βέβαια. Είπαν, λέει, πώς
είνε από τα σπάνια πράγματα που
γίνονται σ' αυτές τις περιστάσεις.
—Και τὰ πιστεύεις εσύ αυτά,
πατέρα.

—Γιατί όχι παιδί μου; Μπορείς να τὰ θάλεις με την έπιστήμη;
—Κ' η λιποθυμία της Ριρής στη Θεσσαλονίκη;
—Γυναίκες είν' αυτές, παιδί μου. Λιποθυμούν για ψύλλου πή-
γμα.

Ο Γιάννης κούνησε τὸ κεφάλι του.
—Όχι, πατέρα, όχι, είπε. Δεν μπορώ να πιστέψω εγώ σε τέ-
τοια πράγματα κι' ἄς λέει ὅ,τι θέλει ἡ έπιστήμη.

Ο Προκόπης δαγκώθηκε.
Μά ξαναβρήκε γλήγορα τὴν ψυχραιμία του. Καί είπε στὸν
Γιάννη:

—Καλά, παιδάκι μου. Ἄς πάρουμε καί τὸ ἄλλο. Κι' ἂν συμ-
βαίνει λοιπὸν αὐτὸ τὸ ἄλλο, τί γίνεται; Τί μπορούμε να κάνουμε,
ἔφου τὴν ἀγαπάμε τὴ γυναίκα σου; Θέλοντας καί μὴ θὰ περά-
σουμε σφουγγάρι στὰ περασμένα, θὰ τὰ ξεχάσουμε. Καί θὰ
κυττάξουμε να δοῦμε τί θὰ γίνη ἀπὸ δῶ καί μπρός.

—Δὲν ξέρω... δὲν ξέρω, ψιθύρισε ὁ Γιάννης. Ἐκείνο πὸ κα-
πλαθαίνω εἶνε πὼς κάτι ἔχει σπάσει μέσα μου.

—Σῶπα, παιδί μου. Μὴν τὸ λές αὐτό. Πρέπει να πιστέψης τὸν
πατέρα σου. Ἄν συνέβαιναν τίποτε μισοθέξικα πράγματα, ἐγὼ
θὰχα φύγει κι' ὄλας ἀπὸ δῶ πέρα.

—Ὡστε, πατέρα, πιστεύεις πὼς;..

—Ἄν πιστεῶ λέει; Καί βέβαια πιστεύω. Καί πρέπει να πι-
στέψης καί σὺ. Πρέπει να πιστέψης τὸν πατέρα σου πρῶτα-πρῶ-
τα.

Ο Γιάννης ἠσύχασε.
Τὸ πρόσωπο του φωτίσθηκε.

—Σ' εὐχαριστῶ, σ' εὐχαριστῶ, πατέρα, εἶπε χαρούμενος.

—Ναί, παιδί μου, ἐξακολούθησε ὁ Προκόπης. Ἐτσι εἶνε. Μὴν
κάθεσαι πειὰ καί στενοχωριέσαι χωρὶς λόγο. Νά, πάρε καί τὰ
μωρουδιακά τοῦ μπέμπη καί πήγαινε μέσα να φιλήσης τὴ γυ-
ναίκα σου, να χαρῆ κι' αὐτὴ κομμάτι. Ἄιντε, ἄιντε πήγανε... Μὲ
τὴν εὐχή μου.

Ο Γιάννης πήρε τὸ κουτί με τὰ ρουχαλάκια τοῦ μωροῦ κι' ἔ-
φυγε.

Ο Προκόπης ἔμεινε μόνος κι' ἄρχισε να μονολογῆ:

—Καί τώρα; Τί γινόμεσθε τώρα, Προκόπη; Ἄπὸ τὸ ἕνα μέρος
ἡ τιμὴ κ' ἡ εὐτυχία τοῦ παιδιοῦ σου. Κι' ἀπὸ κεί τὰ ἑκατομμύ-
ρια καί τὸ ὑπουργιλίκι. Κοά-
τα παλάντζα, Προκόπη, κράτα
παλάντζα.

Εἶχε νυχτώσει.
Μὲ βραδυνὴ ἔξωμη τουαλέτ-
τα ἡ Ἄσπασια καθόταν στὸ
σαλόνι, σ' ἕναν καναπέ.

Πλάι της καθόταν ὁ Γιάννης
μὲ σμόκιν.

—Λοιπὸν, τοῦ εἶπε ἡ πεθερά
του, εἴμαστε σύμφωνοι. Θὰ πά-
ρῃς ὅλη τὴν εὐθύνη ἀπάνω
σου. Πρέπει να τελειώσῃ αὐτὴ
ἡ ἱστορία. Διάταξα μάλιστα να
κατεβάσουν τὸ εἰκονοστάσι.
Δικαιολογήσου εἰς ὅπως μπο-
ρεῖς.

—Καλά, καλά, ἀποκρίθηκε
ὁ Γιάννης. Ἐλπίζω να τὸν πεί-
σω.

—Κι' ἀκόμα πρέπει να βρῆς
ἕνα τρόπο να τοῦ δώσης να
καταλάβῃ ὅτι δὲν μπορεῖ να
μᾶς κἀνῇ τὸν κηδεμόνα ἐδῶ
μέσα. Σ' ὄλα ἀνακατεῦεται
πειὰ. Οὔτε ἕνα χαρτί καρφι-
τσες δὲν μπορούμε ν' ἀγορά-
σουμε χωρὶς τὴν ἄδειά του.

“Ὀλ' αὐτὰ πρέπει να τελειώσουν
Γι' αὐτὸ μάλιστα...”

Σταμάτησε μιὰ στιγμή καί συ-
νέχισε :

—Ἦθελα να πῶ πὼς θάταν κα-
λύτερα ἂν τοῦ βρῖσκαμε ἕνα κα-
λὸ ἀπάρτμάν. Θάμεινε ἔτσι μόνος
του καί θὰ ἠσύχαζε κι' αὐτὸς καί
μεῖς.

—Όχι, ὄχι, μαμά, διαμαρτυρή-
θηκε ὁ Γιάννης. Αὐτὸ δὲν εἶνε σω-
στό.

—Ἦπέθεσα δηλαδὴ πὼς ἴσως...

Ἄξαφνα μπήκε μέσα ὁ Προκόπης. Φοροῦσε κι' αὐτὸς σμόκιν
ὀλοκαίνουργο.

Ἡ μαύρη του γραβάτα ἦταν, ὅπως πάντα, δεμένη στραβά.
Πίσω του τὸν ἀκολουθοῦσε ὁ καμαριέρης, κρατῶντας τὸ εἰκο-
νοστάσι καί τὸ καντήλι.

Ο Προκόπης στήριξε τὸ ἄγριο βλέμμα του πάνω στὴν κυρία
Ἄσπασια καί τῆς φώναξε:

—Δὲν μοῦ λές, εἰς διάταξες να μοῦ κατεβάσῃς τὸ εἰκονοστά-
σι μου;

—Ἐγὼ, ἀγαπητέ μου, ἀπάντησε ἡ Ἄσπασια μουδιασμένα.
Μά... εἶνε σύμφωνος κι' ὁ Ζάν.

Ο Προκόπης γύρισε καί κύτταξε τὸν γιὸ του.

—Σὲ τουμπάρῃς καί σένα; τοῦ φώναξε.

Ο Γιάννης σηκώθηκε ὄρθιος.

—Μά, ναί, μπαμπᾶ, τοῦ εἶπε. Αὐτὸ ἦταν τὸ σωστό. Για σκέ-
ψου λιγάκι, μπαμπᾶ. Σὲ λίγο θὰ μᾶς ἔρθουν ἐπισκέψεις. Ἡ
πόρτες θ' ἀνοιγοκλείνουν. Θὰ κυκλοφορῆ κόσμος ἐδῶ μέσα. Ἐ-
να μάτι ἂν ἔπεφτε στὸ εἰκονοστάσι σου θὰ ρεζιλευόμαστε. Δὲν
ζοῦμε πειὰ στὸν μεσαίωνα, μπαμπᾶ.

Ο Προκόπης δὲν πίστευε στ' αὐτιά του.

Ο γιὸς του τοῦ μιλοῦσε ἔτσι;

Ο Γιάννης του τοῦ τάλεγε ὄλ' αὐτὰ;

Γύρισε ἀπότομα τότε στὸν καμαριέρη καί τοῦ εἶπε:

—Μπρός... γρήγορα... Πάρτο κάτω. Ἐξω ὁ Χριστός!... Ἐξω
ἡ Παναγιά!... Κάτω, κάτω με τὴν ὑπηρεσία!...

Ο καμαριέρης εἶχε σαστίσει καί τὸν κύτταζε παράξενα.

Τί με κυττᾶς; τοῦ φώναξε ξανά ὁ Προκόπης. Ἐξω σοῦ εἶπα
Βγάλ' τὸ Χριστὸ ἔξω γρήγορα. Τί θέλει αὐτὸς ἐδῶ μέσα με
τὸν καλὸ κόσμο; Γιὸς μαραγκοῦ δὲν ἦταν; Ἄς πάει με τὴν
ταξί του ὁ λεβέντης. Ἄιντε... τράβα!...

Ο καμαριέρης βγῆκε ἔξω
φορτωμένος καθὼς ἦταν.

Ο Προκόπης γύρισε τώρα
στὴν κυρία Ἄσπασια.

—Λοιπὸν, κυρά συμπεθέρα,
τὴ ρώτησε, εἶσαι εὐχαριστημέ-
νη τώρα;

Ἐπενέθη ὁ Γιάννης.

—Μὴν κάνεις ἔτσι, μπαμπᾶ,
εἶπε στὸν πατέρα του. Αὔριε
πάλι τὸ εἰκονοστάσι θὰ εἶνε
στὴ θέσι του.

—Νομίζεις πὼς με γνοιάζει
τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Προκόπης.
Δὲν πάτε να κάνετε ὅ,τι σᾶς
κατέβῃ. Κρίμα σὲ σένα ὡστό-
σο! Κάνεις μιὰ ἐπερώτησι στὴ
Βουλή... Χαλάει ὁ κόσμος...
Γράφουν για σένα ἡ ἐφημερί-
δες. Μεθαύριο μπορεῖ νάρθῃς
καί στὰ πράγματα. Κι' ὅμως
πὼς θὰ κουμαντάρῃς τοὺς ἀν-
θρώπους, μωρὲ παιδί μου, ποῦ
δὲν πιστεύεις σὲ τίποτα;

(Ἀκολουθεῖ)

Στὸ προσεχὲς φύλλο
ἕνα ἀριστουργηματικὸ αἰσθη-
ματικὸ ρωμάντσο τοῦ ΜΑΡ-
ΣΕΛ ΠΡΕΒΟ :

«Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΤΖΟΥΛΙΑΝΑΣ»